

Barta minden hajnalban, miután bezárta aprócska háza ajtaját, elindult a Duna-partra, majd, mikor odaért, és meggyőződött róla, hogy senki sem látja, beleugrott a vízbe, és hallá változva elúszott egészen a Szabadság hídig. Ott is megvárta, hogy tiszta legyen a terep, és amikor senki nem figyelt oda, kimászott a partra, emberi alakot öltött, és frissen-fitten, élére vasalt öltönyben, kezében az elmaradhatatlan fekete aktatáskájával besétált az irodába. Most, ahogy így visszagondolok, be kell látnom, volt Bartában valami halszerű. A szeme vizenyős kék, kicsit mindig úgy tűnt, mintha be lenne gyulladva. Biztosan a víztől. És a bőre annyira sima és szőrtelen volt, mintha nem is férfi lenne. Azt gondoltam, talán gyantáztat, vagy szőrtelenítő krémet használ. Előfordul az ilyesmi férfiaknál is. Egyszer véletlenül hozzáértem, és olyan hideg volt a keze, mintha egy jégkamrából jött volna ki. Most már persze egyértelmű, hogy miért. Barta amúgy a légynek sem ártott soha. Rendkívül ápolt, szinte légies megjelenésével úgy suhant végig a folyosón, mintha ott se lett volna. Előfordult, hogy napokig nem is láttuk, pedig tudtuk, hogy bent van. A munkában végtelenül precíz volt, ami egy mérnöknél nem éppen elhanyagolható tényező. Halk szavúnak és udvariasnak ismerte mindenki. Az ebédnél a sorban mindig előreengedte a nőket, így engem is. Időnként beszédbe elegyedtem vele, talán szájalomból, de az is lehet, hogy csak unalomból. Sajnáltam ezt a szinte tökéletes megjelenésű, ugyanakkor rettenetesen magányos embert. Egyedül élt, barátnő, feleség, család nélkül. Rövid beszélgetéseink alatt folyton az volt az érzésem, hogy nem akar zavarni. Kivétel nélkül mindig ő tett pontot a társalgás végére, s legtöbbször arra hivatkozott, hogy be kell fejeznie a munkát, mert várja a főnök. Nem erőltettem hát a dolgot.

Történt egy napon, hogy Bartát magához hívatta a főnök. Megegett ez rendszeresen mindannyiunkkal, nem gondoltunk semmi rosszra. Gyakran időztünk nála, mert ő olyan típusú vezető volt, aki szerette magához rendelni az embereket. Ilyenkor nem csak a munkáról esett szó, a főnök kiselőadásokat is tartott, amiket végig kellett hallgatnunk. De soha nem megalázó stílusban adta elő a dörgést, csak amolyan tudós mókus módon. Hát, gondoltuk, most is ez történik. Amikor azonban Barta kilépett a főnök szobájának ajtaján, nem a szokott módon viselkedett. Nem indult vissza azonnal a helyére, hogy befejezze a sürgős munkát, vagy éppen elkezdje az újat, amit most bíztak rá. Csak állt ott, tétován, elesetten, hosszú ujjával sima, szőrtelen arcát vakargatva. Odamentem hozzá, megkérdeztem, mi történt. Azt mondta, kirúgták. Létszámleépítés. Szükséges lépés. Így mondta a főnök. Azért őt, mert fiatal férfi, könnyen talál másik munkát. Még egy hónapig maradhat.

Próbáltam vigasztalni, nem igazán sikerült. Barta padlót fogott, teljesen érthető módon. A helyében én is ezt tettem volna. Örültem, hogy nem vagyok a helyében. Aztán elszégyelltem magam.

Délután együtt indultunk el a munkából. Felajánlottam, hogy elkísérem egy darabon, ha nincs ellenére. Úgy láttam, örül az ajánlatomnak.

A Duna-parton sétáltunk, szóltanul. Aztán egyszer csak megállt, maga felé fordított, és megfogta a kezemet. Jéghideg volt az érintése, az ujjai pedig olyan puhák, mint egy kisgyerekeknek. Rám nézett fakókék szemeivel, majd hirtelen elengedett, és beugrott a Dunába.

Az egyik percben még hosszú karjaival kapálózott a levegőben, a másikban meg már egy szép, nagy hal csobbant bele a vízbe. Ha nem a saját szememmel látom, nem hiszem el. De ott

voltam. Láttam, ahogy Barta hallá változott, és mielőtt elúszott volna, búcsúzóul még ugrott egy nagyot.
Azóta sem látta senki.